

Wat nodig
was staat op
papier

Hans Kuijs

Wat nodig was staat op papier

“Gedachten die in deze vorm gegoten zijn,
dragen geen kenmerk van tijd en ruimte.”

‘Gedichten nemen hun aandacht wanneer het
nodig is’.

Aanraakbaar
Antwoord
Atelier
Adem van herinn

Benen
Bij dit lezen
Bevreesd verlangen
Blauw
Blauwestad
Blauwgrijs licht
Bloedrode
Betoverd

Concreet

Dat donkere
Dauwdruppels
De appelboom
De beker
De heilige koe
De roos
De schuldige ligt ter anatomie
De val
Demonen
Draaglijk
De vrouw van de berg
De toekomstige tijd
De trap van stilte

Een gedicht aan jou die achterblijft
Eens wuifde alleen de papaver
Energie van leven
Ergens

Fluistering

Geit
Gekte
Gelegenheid
Gelijk een schip
Geluid
Genade
Geschenken in de wind
Getroffen door...
Gevleugelde woorden
Getormenteerde geest
Glaslicht

Hanwag
Heilig vuur
Hemels pad
Het bardo
Het huis
Het is de donkerte van het meer
Het is niet het grijs om ons heen
Het kosmisch licht
5u 30 min Het getjilp van mussen
Het land van water, olie, honing en melk
Het natuurmonument
Het portret

Iets wat mooi is...
Illusie
Innerlijke verrijzenis
Indachtig
In het veld van herinering

IJ hebt ontnomen mijn adem
Ijzige wind

Kachel
Kat en muis
Kijkend in de ziel
Kleine jonge
Kostbaar kleinood

Leven
Lichtende schaduw
Lichtflitsen
Litanie
Lopend

Mango
Mij
Mist
Morgen zou jouw dag zijn

Niet verwachten
Nooit tevoren

Oase
Ogen achter brillenglazen
Ontmoeting

Oorsprong
Overdenking
Plaatsvervangende schaamte
Pracht
Paard

Ringmus
Roodborst
Rust in mij

Schoenen
Stilte
Streven naar...
Sage van het Hart en de Bloem
Smart

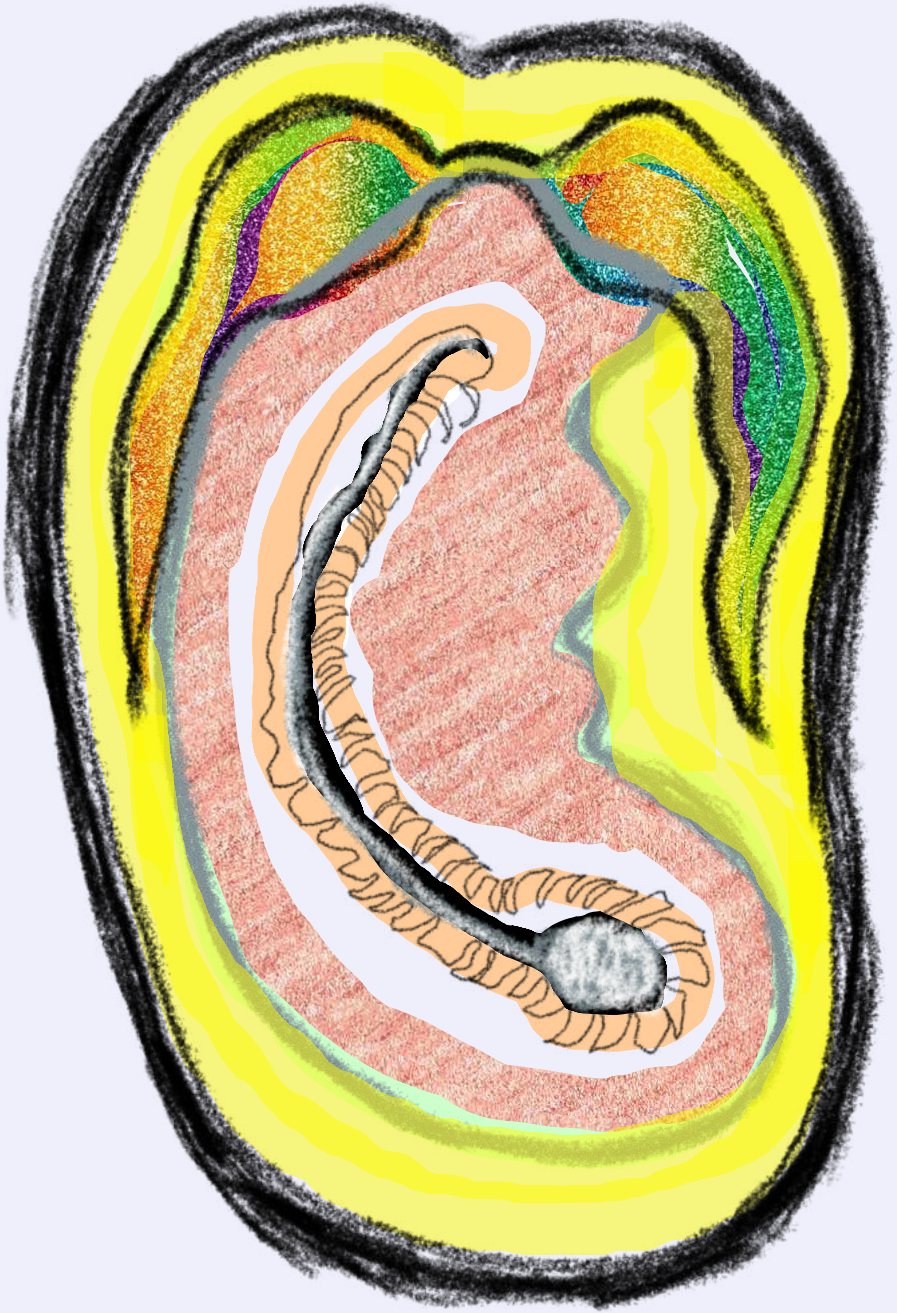
Tijdspanne
Tussen herinnering en transformatie
Tussen ritme en extase

Verwelkomen
Vocht
Verfstreken
Vonkenregen
Voor wat stroomt
Vuur
Veldmensen

Waargenomen
Wederkerig
Wit
Woeste wind

Wat ons rest
Wat eens zwom
Wees mijn gast

Zielenevel
Zoetzuur: de geur van maïs
Zogenaamd heilige voeten

Aanraakbaar

is de huid die in gedachten zo dichtbij staat.
Voorzichtig voelen vingertoppen
de trilling onder hen.

Een fluistering spoort aan om door te gaan.
Zoals door de wind aangeblazen duinzand
in de woestijn
ontstaat er een licht golvende beweging —
een voorbode van de storm
die vanuit de verte opsteekt.

Het lichaam onder de vingertoppen
krijgt zijn hoogtij.

Antwoord

Als jij mij vraagt
wanneer ik mijn hond Asya,
wat zoiets als herboren betekent,
de naam zou verlenen van Lodewijk,
en ik, als in een sprookje,
terstond zou veranderen in Marinus,
dan zal ik dat beamen.

Bekeken op tv:
Lodewijk de ezel,

op weg met als metgezel
zijn meester Marinus,
langs Gods paden.

Voortaan zal ik dwalen
langs Gods paden,
om vervolgens de wortel
voorgehouden te worden
door het alles-verzengende licht.

Beschut door het loof
dragen de paden
de belofte van het vleselijk verlangen,
om uit te monden
in de delta
met haar mystieke verzen,
die het gedachtegoed verstrooien
van mijn verscholen naam.

Atelier

Atelier.
Een opera verstilt de ruimte
op een dag
waarop iets onherroepelijks
zijn plaats innam.

Met de rug naar het vuur
wordt gezocht
naar warmte
die niet meer verschijnt,
een glans
die ooit aanwezig was.

Vlammen ontdoen het hout
van oorsprong,
alsof ook hier
iets wordt losgelaten.

Stil.
De opera
in het atelier

Adem van Herinnering

In het duinlicht,
waar de zee haar adem geeft,
wandelde jij, alleen maar niet verlaten.
De lucht was zuiver,
het zand een zachte weg,
de stilte sprak in verborgen maat.

Een rollator sleepte jij als een metgezel,
langs eb en vloed,
in ochtend en in avond.

Jouw longen zongen,
vrij van stadslawaai,
de duinen droegen als een oude vriend.

Goethe fluisterde in gebeitelde woorden,
over kunst die uit de natuur ontstaat;
zijn taal gleed door jou heen
als een adem van herinnering.
Wagner zocht de oorsprong van het bestaan,
waar waarheid en schoonheid samenvallen.

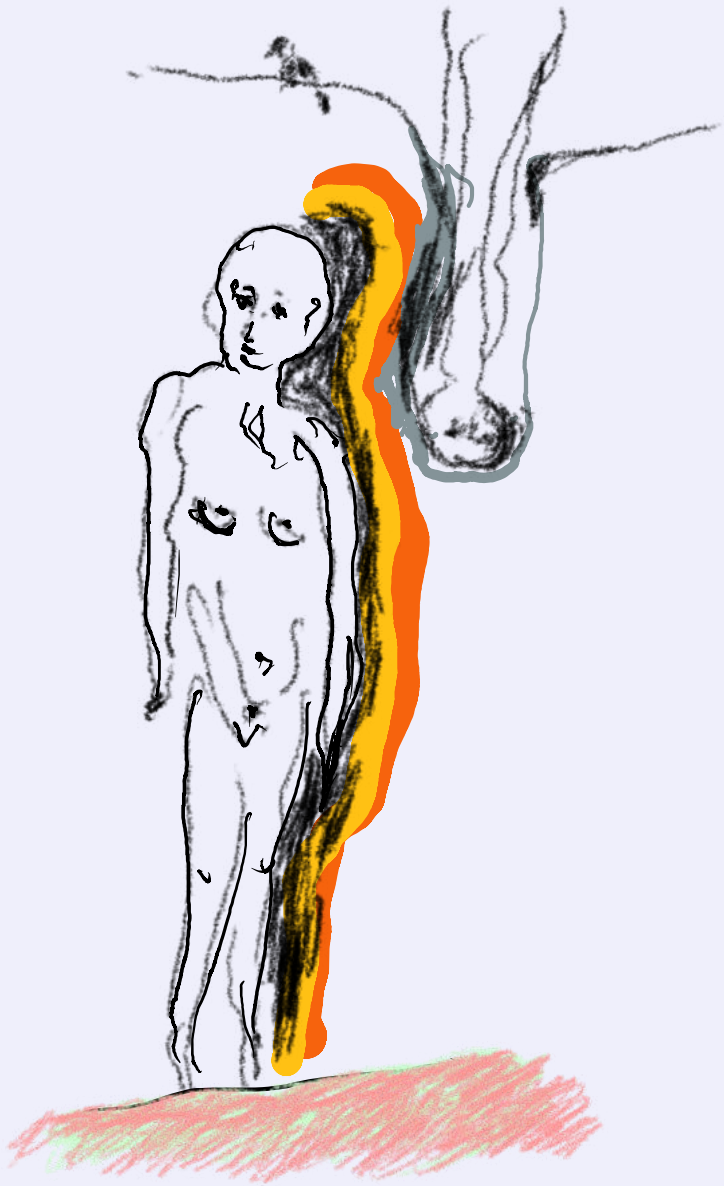
Jij was tevreden,
volmaakt in het moment,
de kleuren van het water,
het ruisen van het riet.
Geen mens om jou heen,
geen scherm, geen stem,
alleen de rust
die in jou groeide als gebed.

Maar toen je terugkeerde,
trilde de stilte nog na,
als een dun spoor van licht
dat langzaam oploste in de dag.
Thuis keerde de zwaarte weer terug,
de lucht vol stof,
de benen moe van leegte.
Zorg werd strijd,
een vuist moest jij maken

om gehoord te worden
in jouw kwetsbaarheid.

Een vlinder in de woestijn ben jij soms,
zoekend naar bloemen,
naar adem, naar zin.
Zoals de distelvlinder zijn route hervindt,
volhardend, licht,
ondanks de hitte van het leven.

Ik draag rust in mij,
zei ik zacht,
zoals een spreuk
die mij elke ochtend wekt.
Ik wil mij vervullen
met de warmte van kracht,
en voelen
hoe vrede door mijn wezen trekt.

Benen.

Het hoog wuivend gras
schijnt te roepen,
waardoor het aangenaam
rondom de benen voelt.

Handen bevoelen
de toppen.
Het wuift maar door,
onder onophoudelijk
roepen.

Bij dit lezen

Bij dit lezen
tik ik heel langzaam
nu de letters aan.

De laatste druppels tranen
komen één voor één.
Zij klinken zacht
op de koude huid,
om stil maar zeker
een stroom te worden
voor zichzelf,
een weg zoekend naar zee.

Met op zijn einder
de opkomende zon
wordt daar
het leven verwelkomd.

Bevreesd verlangen

Bevreesd verlangen.
Uit het niets vermoedende
dook jij op —
de oorzaak van diep verlangen,
al werd het hiervoor gekend.

Zo ook bij Jozef,
door de engel.
Door wat de engel tegen hem zei
werd hij bevreesd.

Zijn Maria,
liefdevol bezwangerd door de Geest —
er was geen ander pad
dat hij kon bewandelen
dan vertrouwen
in het liefdevolle licht
van de ogenshijnlijke onmogelijkheid.

Zo ontstond, vanuit de daadkracht,
overgave

aan wat daarvoor al jaren leefde.
Het werd gevoeld, beleefd;
de diepte werd geraakt
door haar liefdevol te bevechten.

Je zou zomaar kunnen vallen
in een onmetelijke put van wensen.
De bodem blijft uit zicht,
zodat er in hernieuwde tijden
onbevreesd bezwangerd wordt
de voorvoelbare diepten,
verkondigd
door de engel
in licht.

Blauw

Ik zocht in het blauw boven mij.
Het werd, na lang turen,
vermengd met robijnrood.

Beneveld door het rood
aanschouwde ik wat van jou
in het blauw,
versierd met robijnrode linten,
zodat het hemels werd —
mijn hemelvaart.

Blauwestad

Aan smaragdgroen water
doorklief jij,
en neemt haar randen mee
bij elk seizoen.

Als je door het aanstormend water zwelt,
kalf je af.
De stad
voelt het moment,
en de stad
omarmt haar rivier.

Blauwgrijs licht

Gegijzeld door de hitte
die alsmaar voortduurde,
nu onderbroken
door onweer, luid grommend,
met daarna de knetterende flits
die ergens de aarde raakt
en de vraya-schacht laat zien.

In een niet-uitgeschreven gedicht
zocht ik naar jou,
lijkend op Mozes
die de tafelen vasthield.

Deze ochtend was ik stil
aan je graf,
dat al zoveel jaren
in al haar pracht daar ligt.

Ik weet nog goed
dat na jouw dood
gesproken werd over een grafbeeld:
een opstaand paard.
De hoop, het geduld, de moed
weerklinken in haar aanzicht.

Al de jaren na jou
kwamen vanzelf.
Steeds opnieuw
vind ik mijzelf weer uit —
door mijn kunst,
of door het pad dat ik volg,
waar geen broodkruimels achterblijven
om het spoor terug te vinden.

Gisteren zag ik de film
Er kwam een vrouw bij de dokter.
Licht omfloerst herken ik mijzelf,
al bood de situatie zich anders aan.

De jaren trokken voorbij,
en jij verblijft nog steeds
op diezelfde plek
die voor jou,

met pijn in het hart,
werd uitgezocht.

Waar was ik eigenlijk
op het moment
van jouw ongepast lot.

Het is stil
deze morgen
aan jouw graf.
Vragen komen op,
de pijn borrelt omhoog.

Toch heeft de eenzaamheid
haar toverstaf gebruikt.
Ontmoeting met het licht
dat mij al jaren kende
doet het werk —
geluk ten overvloede.

Het grafbeeld is goed getroffen:
de hoop,
geduld en moed
die door bazuingeschal
op mij neervallen.

Mijn vraag vanmorgen
aan jou:
hoe lang nog.

En ik keek diep
in jouw blauwgrijze ogen.

Licht valt mij ten deel
om te omarmen
met hart, geest en ziel —
licht
dat zich nooit meer
laat verliezen.

Bloedrode

Voeten bloedrood,
de onderkant beschilderd.
Bij iedere tred
een gebed —
iets aardigs doen
voor de schoonheid
die uit haar ogen
opdoemt...

Zijzelf was het bloedrode,
haar verstilde aanwezigheid
gehuld in het gitzwarte
van de nacht.

Even aanraakbaar
op de vuurplaats.

De reis die je begon
wanneer je in deze ogen keek
was de reis
van de bloedrode zon
die almaar ondergaat
op de rand
van deze onmetelijke oceaan.

Betoverd

Onbewust betoverd
zoeken wij het stille spoor
dat ons wakker maakt

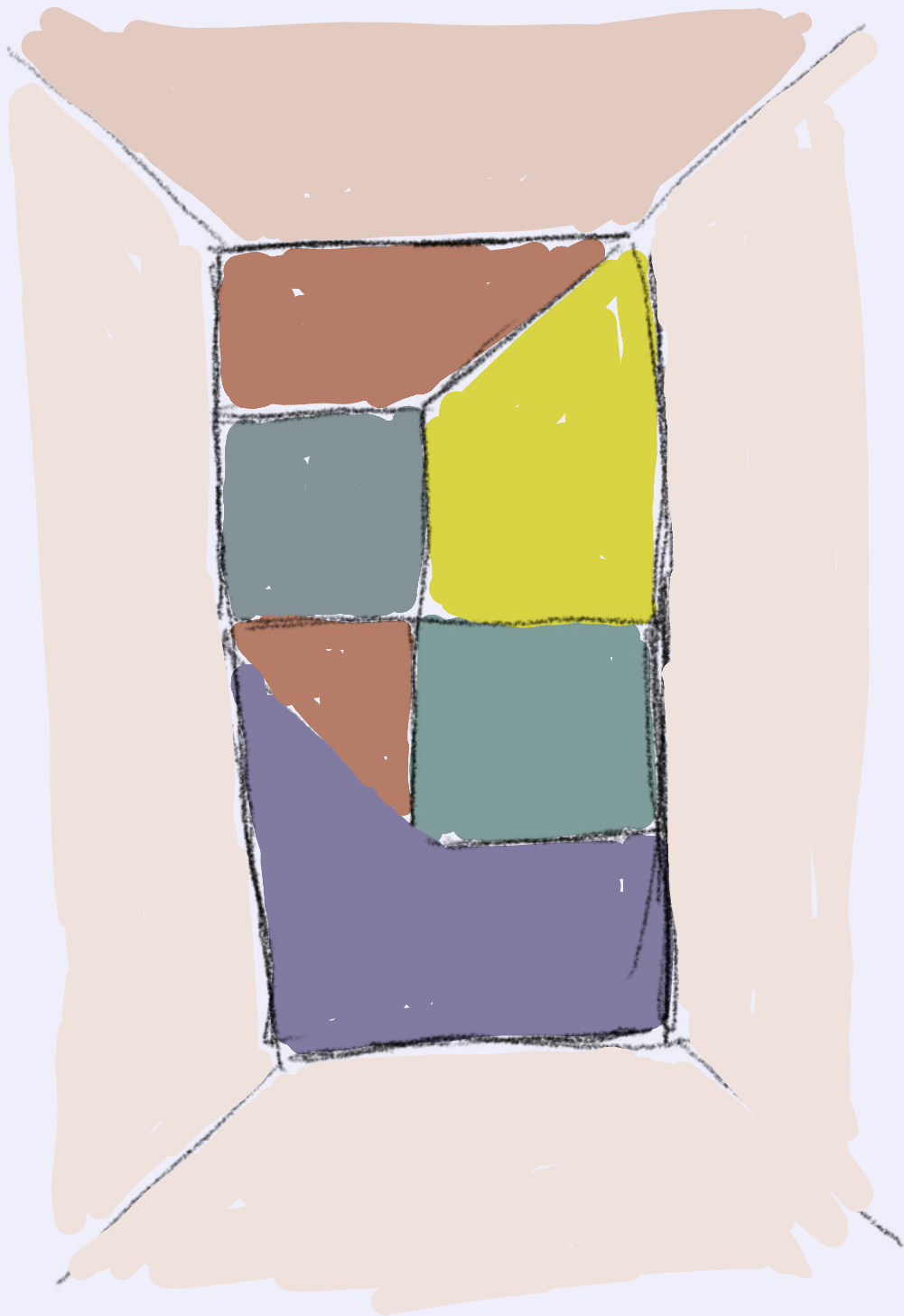
Concreet

Vormen, waarin gedachten
vloeibaar worden gegoten—
in het stille midden
van wat zich ongezien
wil samenweven tot aanwezigheid.

En daar,
in de trage omloop
van nog onuitgesproken beweging,
wordt het ongevormde hoorbaar:
een fluistering die zichzelf
aan de wereld toevertrouwt.

Zo ontvouwt zich,
in de nauwelijks hoorbare terugslag
van wat gestalte zoekt,
een trilling die het zicht verruimt—
alsof het vormeloze zelf
een richting aanwijst
die wij slechts behoeven te volgen.

Zo blijft,
in de resonantie van het nog niet benoemde,
een dunne lijn van mogelijkheid bestaan—
een stille omtrek
waarin het volgende gebaar
zich reeds aandient
zonder zich te hoeven tonen.

Dat donkere

Zwart dat Vermeer
al schilderend heeft gebruikt —
het zwart waarin
elke lichtstraal
zijn einde vindt.

Zo is het
op die verloren zondag.
't Is gecreëerd
uit een vroegere tijd
waar chaos geboren werd,
om nu,
na veel omzwervingen,
te komen
in de gedaante
van een alles-opzuigend zwart.

Een zwart
dat ontzag inboezemt,
dat mens, dier en dingen
brengt tot de rand
van de klif.

Waardoor kan het
nog tegengehouden worden
om niet te vallen.
Het gebed misschien,
of wat daarop lijkt —

een mystieke handeling
in het hoofd.

Blijvend is het zwart
dat geen lichtstralen toelaat.

Uiteindelijk
is er de toverformule:
door simpel
het totaal te omarmen
wordt het overwonnen.

Wetend
dat het ravijn
het diepste is
van elke gewaarwording
in het brein.

Vergeleken
zou het kunnen worden
met twee inktzwarte
Friese volbloedhengsten
die een arrenslee trekken
op glad ijs.

Dan is er
die scherpe bocht.
Te midden van het zwart
wordt het stil.

Dauwdruppels

Weloverwogen
begint de dag,
die zich,
voor ik slapen ging,
te luisteren
heeft gelegd.

Zij brengt
de dromen
van de nacht,
bewaard
in dauw
op wuivend
grasland.

Knielend
raken mijn lippen
voorzichtig
het vocht,
om geen droom
te verstoren.

De dag
is weloverwogen.

De appelboom

Tussen hemel en aarde geplant
zoeken zijn wortels houvast.
Breeduit staan zijn takken, verfijnd —
een boom met kracht.

De eerste stralen van de lentezon
laten de takken bloesemen:
zuiver wit, met een licht randje rood,
in het midden tere meeldraden
die doen vermoeden
dat hij later vruchten draagt.

Het hart springt op,
maar wat wordt verwacht
blijft uit bij deze boom,
geplant in het geloof
van herenigende liefde —
stervende, zo het lijkt.

Het vertrouwen wordt beproefd
door wat je ziet.
Bid en zing, spreekt het hart,
zolang het loof zich niet toont.

Lang liet het op zich wachten,
maar nu, juist in herfstlicht
met volle warmte,

laat de appelboom het loof ontspruiten
uit haar tere takken.

Een enkel bloempje
tooit haar af,
alsof ze zeggen wil:
ik blijf...

De beker

Het Pasen van de voortijd
geeft mij de blik op de wereld
waarin wij mensen
de gruwel niet schuwen.

De beker is verleden tijd.
De inhoud was niet het gif,
maar de mens
die het dronk.

Bloemen van de magnolia
proberen mijn blik te verzachten,
om de vlucht te kunnen nemen
naar achteren —
de klagmuur,
waar granaten,
het geschud van lichamen

en het weeklagen
overstemd hebben.

Kindertranen zullen de vallei,
die al eeuwen droog staat,
vullen tot een niet-aflatende stroom.

Er wordt veel gesproken
met hoop in het hart,
doch de mainstream laat zien
dat de gruwel van ons mensen
postgevat heeft
in veler hersens.

De heilige koe

Verschrikt word ik uitgeworpen
door dit dier
dat klaarblijkelijk niet deert
de overvolle straten.

Haar heiligheid
is een vanzelfsprekend verblijven
in deze straten
waar ik nu,
voor even,
deel van uitmaak.

Zij heeft mij hier gebaard.
Leegheid neemt zijn plaats in,
om als aanschouwer
mijzelf te zien
in een omgeving
van razend tumult.

Grenzeloos
moet het vertrouwen zijn
om hier geboren te worden.

Het dier
dat mij al die tijd droeg
heeft mij geworpen
op een onbestendig moment
en een onbestendige plek.

De straten van tumult
zijn mijn wegen
in het hart.

De roos

krijgt haar kleur
door het licht
van de dag.

Het Zelf
krijgt zijn licht
in aanwezigheid
van “God”.

Kennis
krijgt de roos
na haar transformatie.

Het Zelf
moet het mededogen
beoefenen
voor het zijn reis
kan beginnen
naar zijn Ziel.

De schuldige

ligt ter anatomie:
ik,
en de toepasbaarheid ervan.

Als een bleek,
ontdaan lichaam
waarop ontledende ogen
zich richten
naar wat zich
onder hen afspeelt.

Het lichaam,
al veel eerder
in stukken gesneden
door twijfelachtig allooi —
steeds opnieuw,
door de jaren heen.

De schuldige
in toepasbaarheid.
Het zijn natuurlijk
altijd die stemmen
in het hoofd,
dat wordt er dan gezegd
wanneer het moeilijk wordt
om nog te zien.

Terwijl het bleek,
doorschijnend lichaam
ter anatomie
op tafel ligt,
is er nooit twijfel
bij buitenkijkers
die het zeggen
zoals gehoord:

het is de schuld
van de toepasbaarheid.

De val

Diep dringt het hout binnen,
Salomons hout,
net onder het hart.
Vooral vals,
verraderlijk van achteren.

Het lijkt te willen splijten;
duisternis verzwelgt het licht
door helse pijnen.

Gedachten worden in een fractie tijd
omgetoverd tot beeld.

De lans, gestoken onder het hart
van hem
die ooit aan de wereld
het licht toonde.

Door zijn lijden
opnieuw helse pijnen.

Aan longen wordt de levenslucht onttrokken;
het lichaam raakt in shock.

Even nu,
in een windstilte,

valt zacht,
door ogen die ik herken,
het volle licht
over alles wat ik ben.

Demonen

Er waart een geheimzinnige sluier rond het
lichaam;
het wordt bezocht.

Maar wat te denken
als de geest het begeeft.
De accu lekt zijn energie,
het lange stilstaan als oorzaak misschien.

Oorzaak en gevolg bestaan niet voor
demonen;
wat overkomt kent dit niet.

Demonen komen voort uit een andere orde;
door acceptatie vormen zij een eenheid.

Komend uit de doos van Pandora,
het deksel gelicht —
dat mag gezien worden.

Nu nog voelen.

Draaglijk

Krampachtig wordt door samengestelde
cellen,
verzonnen in het brein,
dat alle gedachten aan het leven
van een draaglijke schoonheid zouden moeten
zijn.

Helaas overheerst dan het gevoel de
teleurstelling,
terwijl het 'iets' dat aandringt
zich voortdurend, als het komt, niet laat
benoemen.

Het is als het grijpen in de volslagen
duisternis,
waarbij een driemaster heen en weer wordt
gegooid
op huizenhoge golven van de storm;
waarbij het schip uiteindelijk stuurloos
op drift geraakt,
water maakt op de klippen
en ten onder gaat.

De storm in deze diepste duisternis bedaard,
het water sluit zich boven de gedachten.

Stil is het nu geworden,
en daarbij draaglijk.

De Vrouw van de Berg

Hoog boven het eenzame landschap
leefde zij,
in een grot vlak onder de top—
een aanwezigheid meer dan een lichaam,
een stilte die zichzelf bewaarde.

Wie vroeg naar haar oorsprong
werd geleid naar een oude man
bij een fluisterend vuur.
Hij sprak niet.
Hij liet mij zien
hoe het verhaal zich opende
in de gloed tussen de vlammen.

Een meisje,
opgeleid door een wijze,
op weg gestuurd
met meer geest dan bezit.
Jaren zocht zij leraren,
plaatsen,
tekens—
maar niets vervulde haar.

Tot zij,
aan de voet van een piramideberg,
werd gezien
door een jonge man.
Hun handen raakten,

een vuur ontbrandde,
en het pad wees omhoog.

In een grot
brandde hetzelfde vuur.
In zijn ogen
zag zij haar leraar,
haar geliefde,
haar bestemming.
Licht vulde de ruimte.
Zij werd één
met wat haar riep.

Sindsdien
waakt zij over de berg,
weeft zij in stilte
de draad
waarmee wij ons leven vormen—
een draad die wij slechts aanraken
wanneer wij durven luisteren
naar wat ons roept

De trap van stilte

ging omhoog,
niet met voeten maar met geest,
langs treden van getal en inzicht.

Van zevenenzeventig tot honderd
klom door de tijd,
en toen begon het tellen opnieuw —
drie maanden, drie weken, drie dagen,
drie uur, drie minuten, drie seconden.

Beweging niet door tijd,
maar door herinnering.
Elke tree een sluier,
vallend zonder ruis.

Lichter worden,
niet als verdwijnende vorm,
maar als zuivere aanwezigheid.
Het licht bereikt
geen grens,
maar een thuiskomst.

Elke stap een loslaten,
elke loslating een lichter worden.
De wereld week,
de adem werd stil,
en het licht —
geen licht,
maar een weten.

In dat weten
geen ik, geen jij,
alleen het stille middelpunt

waar alles samenvalt
en niets meer hoeft.

Toen sprak niets meer,
en toch klonk:
“Wat is,
was altijd al.”

Staan daar,
niet als lichaam,
maar als herinnering
aan een gedachte
die zich nooit liet denken.

De toekomstige tijd

De tijd schuift als een vlamme rivier,
werelden kantelen langs afgronden zonder
bodem,
hun diepte een echo van onpeilbare stilte.

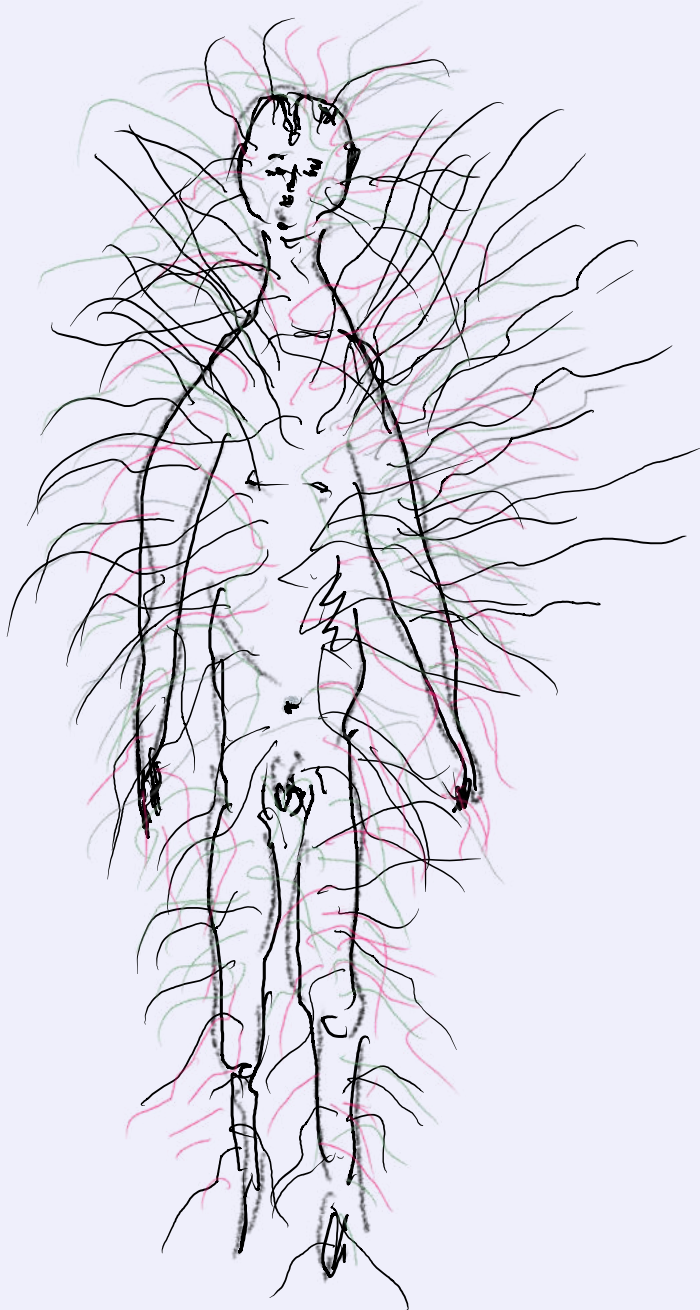
Kleuren smelten tot rook,
geuren vluchten als schimmen door de lucht,
en de zanglijster — ooit een priester van het
licht—
heeft zijn melodie verbrand in de nacht.

Straaljagers, ijzeren insecten,
snijden patronen in het duister,
hun dreun een gebed van angst boven
slapende steden.

De stemmen van macht,
holle trommels in een lege tempel,
roepen maatregelen zonder naam.

Maar in de harten, overspannen,
brandt een hunkering naar rust,
een verlangen naar een tuin
waar stilte bloeit en vrede ademt.

Voortbewegen — een dans van schaduw,
stilstaan — een vonk van hergeboorte.

Een gedicht aan jou die achterblijft

De dood is er niet om overwonnen te worden;
nee, datgene wat liefde bracht
is in diepe strijd.

Het afscheid — dat wist je —
dat was onoverkomelijk,
van mij, die je in aanvang gekoesterd hebt
en later meer en meer omarmde.

Je las mij hele boeken voor
in de nacht, per telefoon.

Nu verbrokkelen de gedachten
aan het aanraken;
het een na het ander verscheid,
los wordt het gerukt,
gelijk een grote schaafwond
opgedaan tijdens een fikse uitglijder
met je fiets over het asfalt —
met zoveel pijn.

Misschien loutert deze pijn
om mij.

Eens wuifde alleen de papaver

Ogen, zo diep als het zwartste water,
baanden zich voorheen een weg
door gloeiend vermiljoen rood.

In het rood verbleef zij, zoetgeurend,
veilig opgeborgen.

Niet door de papaver verloor zij
haar onbetwiste onschuld;
die gaf zijn geheimen
graag openlijk prijs.

Belaagd wordt zij nu
en toegewuifd door wat wij vinden,
in een oorlog op de rand
van goed en kwaad,

waardoor haar glans en geur
bezoedeld wordt.

Energie van leven

Wat wordt er gezegd door mij,
op dit ogenblik,
kijkend in elkaars ogen.

“Het komt goed,”
met als tussenvoegsel
dat het niet een rozenweg wordt
zonder doornen.

Een ogenblik van angst
dringt zich op in het brein.
Wat is er gezegd door mij.

De kroon die eens gevlochten is
om een mens te deemoedigen,
kun jij dragen,
want gelouterd zal jij zijn.

Bloemen buigen zich
bij het voorbijgaan;
vogels zetten hun keeltjes op.

Je huid wordt verwarmd
door de zon;
ook je hart
wordt hiervan een deelgenoot.

Woorden trachten te geven
wat jij nodig hebt:
energie van leven.

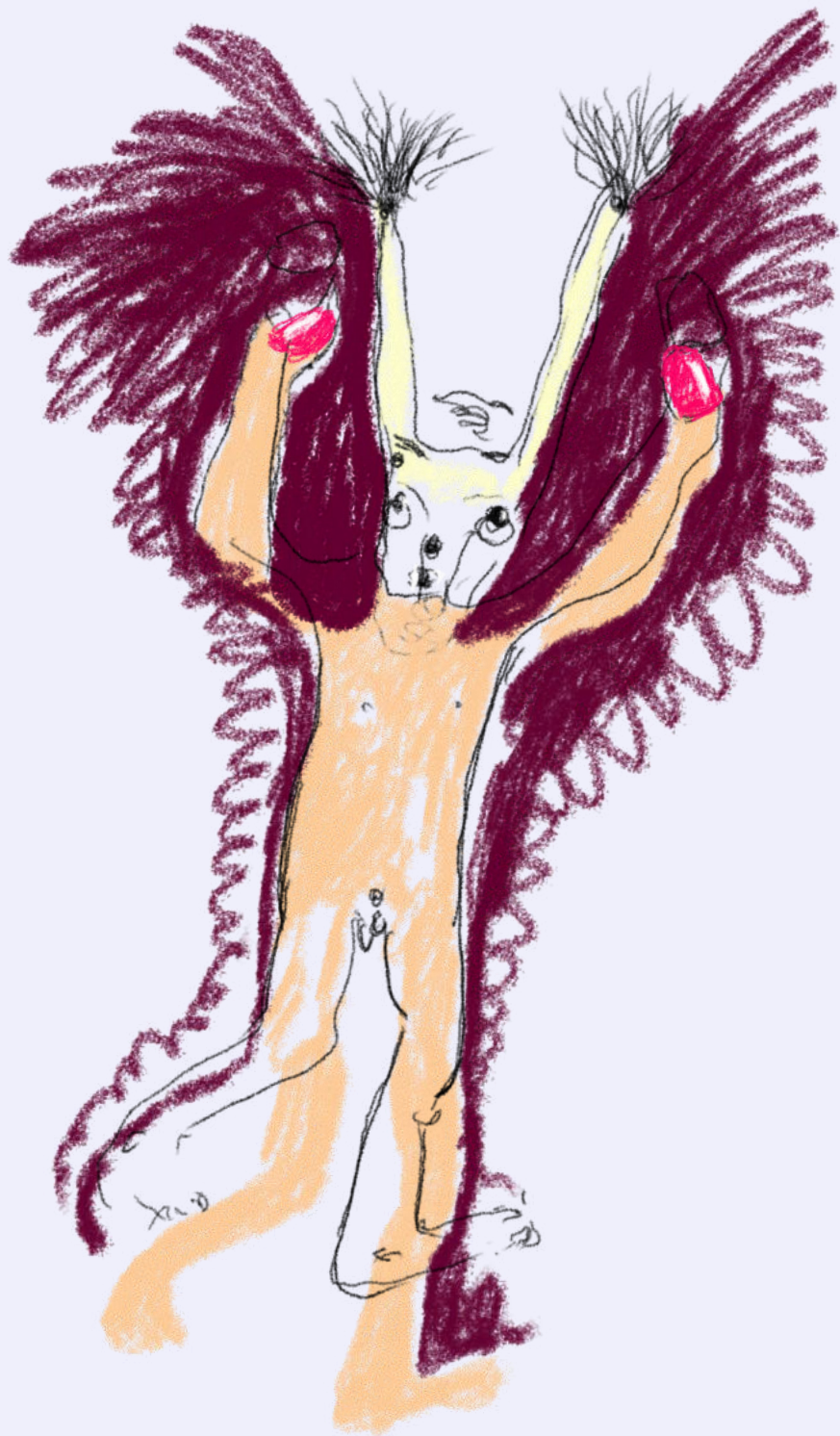
Ergens

Dun, doorzichtig rood —
de bloembladeren van de roos
verbleken door aanstormend geweld;
verbreken, met al hun stilte,
het blauw van boven
in de ogen van het kind
dat is geraakt.

De autobom heeft versplinterd.

Stilweg rollen nu tranen
uit ooghoeken, over wangen,
waar vooreerst de blos
van het te leven leven
aanwezig was.

Wordt het kind bleek
en oorverdovend stil.

Fluistering

Als al het geluid nog verder zou aanzwellen,
en het rumoer van de wereld eindelijk tot
stilstand kwam,
zou alleen de fluistering van het natuurlijke
hoorbaar overblijven—
de fluistering die al zo lang
heeft willen zeggen:
wees stil, en luister.

En in die stilte,
waar het overschot aan geluid
zich eindelijk terugtrekt,
wordt een andere ruimte hoorbaar—
een trilling die niet spreekt
maar toch alles benoemt
wat wij te lang hebben overstemd.

Daar,
in de zachte omtrek
van wat zich slechts in fluistering toont,
ontstaat een helder weten:
dat het natuurlijke niet roept
maar uitnodigt,
en dat luisteren zelf
al een vorm van antwoorden is.

En zo blijft,
in het spoor van wat nauwelijks werd

gehoord,
een stille helderheid achter—
een ruimte waarin het luisteren zelf
tot aanwezigheid wordt,
en waarin wij worden teruggebracht
naar dat ene, eenvoudige begin.

Geit

Eens was de tijd
dat jij je hier thuis waande,
in deze wildernis
van alleen maar steen
en hier en daar wat groen.

Ik kom voorbij
op deze onmogelijke weg
en zie jou liggen,
te pletter geslagen
op een onderliggende rots,
door de tijd die alsmaar doorloopt,
al aangevreten.

Toch blijf jij
jouw gratie behouden,
in dit huis van steen
en hier en daar wat groen,

totdat jij helemaal opgaat
in de wind
die blaast
in deze onmogelijkheid.

Gekte

Liefde — is dat wat ik zie,
met ogen die de blik
van jouw ogen weerspiegelen
in het hart
dat het graag wil ontvangen.

Je handen houden mij vast
om te laten voelen
waar mijn gevoel naar verlangt;
rijkdom is de liefde
die vanuit jou
waarneembaar is.

Mijn gekte
wordt door jou gezien
en overwonnen.

Gelegenheid

Per gelegenheid voldeed het
aan gevoelens
die omstreden waren.

Het brandende vuur op de huid
verzadigde de toch al
bezwangerende nacht,

die door klinkende gezangen
plots compleet leek.

Ik verbleef,
met op enige afstand mijn wacht;
hij hield hier de wacht,
om bij hoge uitzondering
de vlucht te kunnen nemen,

zodat ik niet verzwolgen zou worden
door het likkende vuur.

Trillingen —
7 punt 3 op de schaal van Richter.

De vorm werd gevonden,
samen in het vuur
met haar.

Gelijk een schip

Het omfloerste hart
breekt zich op de golven van pijn,
bij het zien van 't boekdeel
sprekende ogen.

Het is niet een alinea
uit een alledaagse roman,

maar eerder het zout op de huid
dat wonden scrubt.

Alles blijft stil
wanneer het omfloerste hart,
achterblijvend, gebarsten en verdeeld,
wordt meegezogen door het tij,

om vervolgens ver weg
nog eens te verdrinken —
wat huilen verder
onmogelijk maakt.

Geluid

Gemaaid gras
heeft de lucht bezwangerd.

Boven mij
bevliegen de leeuweriken het ruim;
het verwarmde blauw
weerkaatst het gezang.

Tijden uit vervlogen dagen
schreeuwen om voorrang
in het hoofd.

Het gonzen van het bloed
doet kloppen op deuren.

Jij en ik
maken geluid
om het hardst.

Genade

Van boven,
of toch door de samenkomst
van vleselijk onvermogen.

Alles gonst in het hoofd;
de bijenkorf,
waar de koningin haar opwachting
naar haar volk en strijders
al durend uitstelt.

Uiteindelijk is het zo
dat door de genadesteek
de korf, vol van zoetigheid,
zijn geheimen prijsgeeft.

Genade steekt
in het vertoeven in de beperking;
bij de aanvaarding

komt het schijnsel van licht
aan de onbegrensde horizon.

De koningin vliegt uit
en verlaat hierdoor
het volk en haar strijders;
zij, die ooit hiermee
zo was vereend,

sterft haar dood
in een genadevlucht.

Geschenken in de wind

Jij staat hoog in de hemel,
schijnt met ontelbare sterren
haar aan.

De rivier, diep stromend
tussen de flanken
van haar bergen.

Blauw, melkachtig wit
is haar kleur geworden,
met aan beide zijden
rood-roze flanken
die haar ogenschijnlijk
willen bedaren.

De aanblik
van zover hierboven
brengt een oorverdovend gevoel
van geschenken
in de wind.

Getroffen door...

Alleen zijn — in het aangeraakte —
vertelt het over kleuren;
over een land, doorleefd,
waar voelbaar geluk overging
in de trilling van hitte,
vervlochten met het vocht.

Vertrouwd getroffen.

Nu worden kleuren,
in hun alleen-zijn,
opnieuw aangemaakt,
om het penseel
zijn werk te laten doen.

Wanneer het penseel,
met trillende punt,
het oppervlak raakt,
is hitte vervlochten
met het vocht, steeds opnieuw getroffen.

Gevleugelde woorden

Er wordt zoveel gezegd
dat nooit gehoord hoeft te worden.

Het zou zomaar kunnen gebeuren
dat gevleugelde woorden
gevonden willen worden,
maar er niet zijn
voor wat jou overkomt.

Vragen van allerlei aard
doemen op als griezelige microben,
gelijkend op die angstaanjagende cellen
in jouw lichaam.

Waar zijn de gevleugelde woorden.
Er wordt zoveel gezegd.

Buiten zijn kleurige vogels
samengekomen op een tak,
dicht gezeten
om zich te verwarmen
in de late zomerzon.

Dit onuitgesproken voorbeeld —
elkaars warmte schenkend
zonder woorden —

in tijden dat er geen
gevleugelde woorden zijn te vinden
voor wat jou overkomt.

Al de tijd die nodig is
voor jouw strijd
met de vijandige cellen
in jouw lichaam,

blijven kleurige vogels
dicht gezeten
samenkomen op een tak.

Getormenteerde geest

Vanwaar uit de twijfel
toeslaat,
om de beelden
die hem toekomen
te verankeren
op het papier.

Landschappen doemen
steeds weer op
vanuit de verte;
Dantes voorstellingen,
betoverd om
niet meer te roepen —

met als voorbeeld
De schreeuw
van Edvard Munch.

Voortdurend de druk
vanuit de kern
van het weten,
en de neurotische visie
op het geheel,

versterft
wanneer uiteindelijk
de rust
boort
in de twijfel.

Glaslicht

Zij beweegt door kamers
waar het licht zich buigt om haar schouders,
haar schaduw tekent vogels op de muur.

In haar blik
ontvouwen zich tuinen van glas,
haar handen vangen de ochtend
en schenken stilte aan de dag.

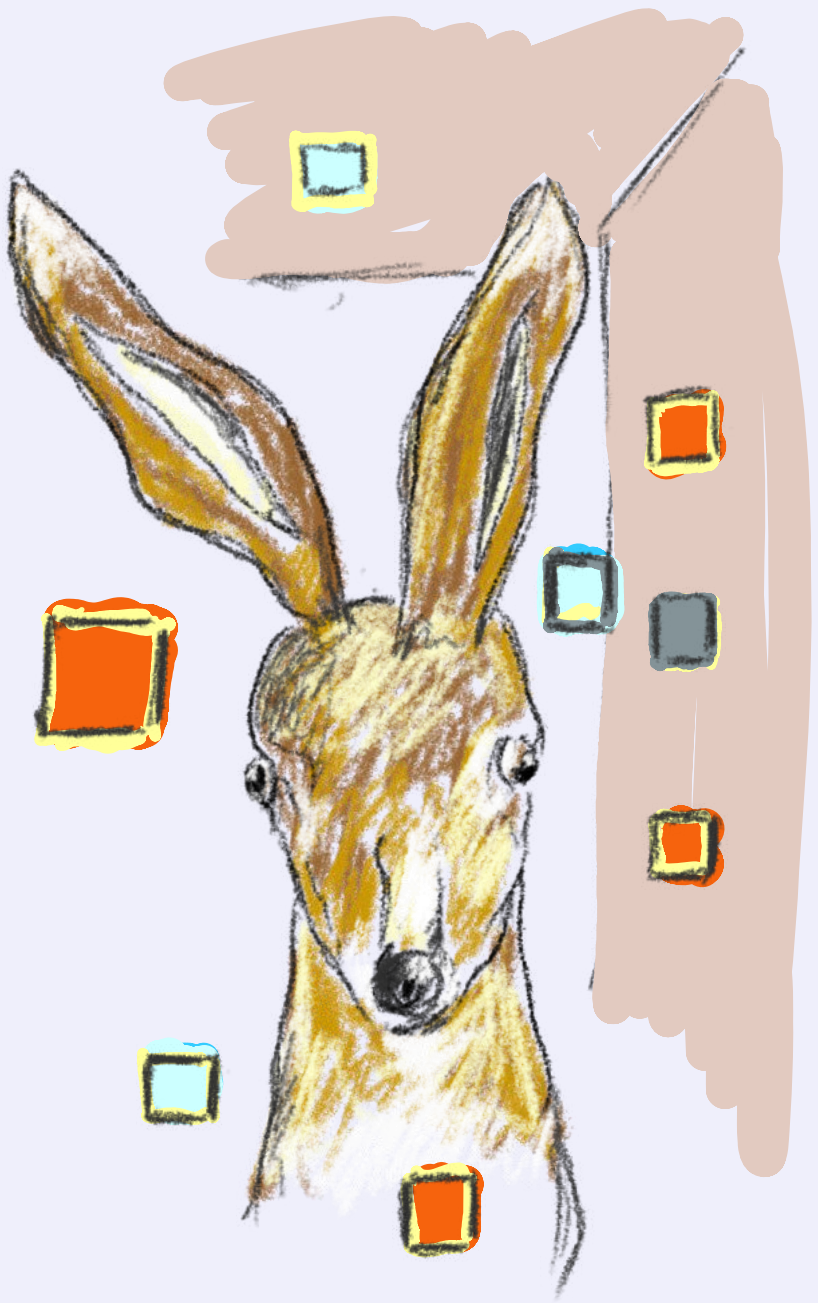
Zij is potentie,
een zachte verschuiving
in het weefsel van het gewone.

Gedachte

vertoeft geruisloos
met de rimpeling
van het zwarte water,
onder het oppervlak
waar zojuist,
op het raakvlak
met de oever,
een platte steen ketst.

De roep
van gekwetst verleden
wordt gehoord.

Langzaam
verzinken de gedachten
met al hun bevindingen.

Hanwag

Schoenen,
in vertwijfeling online;
de Bergrede
kan hiermee beklommen worden.

Uit één stuk yakleer,
vervlochten met naald en draad.

De zool geeft grip,
houdt je op 't te begane pad —
een pad langs rede
in het hart.

De yak van de berg
heeft zijn huid gegeven
voor de schoenen
uit één stuk;

berg, yak en rede
proberen steun
aan voeten te geven,

om vervlochten te blijven
met dit leven.

Heilig vuur

Gegijzeld door de hitte
die alsmaar voortduurt,
wordt nu onderbroken
door het onweer — luid grommend,
met daarna de knetterende flits
die ergens de aarde raakt.

De vraya-schacht
laat zich zien
in een niet uitgeschreven gedicht,
waarin ik naar jou
op zoek was;
lijkend op Mozes
die de tafelen vasthield.

Deze ochtend
was ik even stil
aan je graf,
dat al zoveel jaren
in al zijn pracht
daar ligt.

Ik weet nog goed
dat na jouw dood
gesproken werd
over een grafbeeld —
een opstaand paard;
de hoop, het geduld,

de moed
weerklinkt in haar aanzicht.

Al de jaren
kwamen na jou
als vanzelf;
steeds opnieuw
vind ik mijzelf weer uit,
is het niet door mijn 'kunst',
dan wel door het pad
dat ik volg,
waar geen broodkruimels
achterblijven.

Ik zag gisteren de film
Er kwam een vrouw bij de dokter,
licht omfloerst
herken ik mijzelf,
was het niet
dat de situatie
zich anders aanbod —
maar toch.

De jaren trokken voorbij
en jij verblijft
nog steeds
op dezelfde plek,
die voor jou,
met pijn in het hart,

door je moeder en mij
werd uitgezocht.

Waar was ik eigenlijk
op het moment
van jouw ongepaste lot.

Het is stil
deze morgen
aan jouw graf;
ik haal vragen op,
de pijn die ik voel
borrelt omhoog.

Toch heeft de eenzaamheid
haar toverstaf gebruikt;
ontmoeting met het licht
dat mij al jaren kende
deed het werk —
geluk ten overvloede.

Het grafbeeld
is goed getroffen:
de hoop, het geduld
en de moed
die door een blazen-geschetter
op mij neervalt.

Mijn vraag
was vanmorgen aan jou:

hoe lang nog —
en keek toen diep
in mijn herinnering,
diep in jouw
blauwgrijze ogen.

Licht
viel mij ten deel,
om te omarmen
met hart, geest
en ziel;

licht
dat zich nooit meer
laat verliezen,
al staat het vaak
aan de einder.

Hemels pad

Voeten vervoeren,
onder hen, het leven.

Het licht,
naar voren gericht,
toont de zuigende werking
van een draaikolk —
meedogenloos.

Het maakt je tot prooi
van de verzwelging
die zich ontvouwt
aan het eind van het pad.

Het boezemt angst
en tegelijkertijd
vertrouwen in —
dit licht.

Doch de voeten,
en het door hen gemaakte geluid,
stoppen,
ongezien
door het hout
dat verspert;

laat raden
wat er verder ligt.

Het bardo

Wat te verstaan
als het lichaam
op alles nee zegt —
maar wat zegt het.

Niets is meer
van dezelfde waarde;
de waarden
die gekend zijn hiervoor
zijn opgelost
door hun eigen vorm.

Je bent natuurlijk
in goede handen...

Het lichaam
bepaalt
welke richting
het uitgaat.

Zou het toch zijn
dat lichaam en geest
in feite
twee werelden zijn,
en dat ze,
wanneer alles goed gaat,
dan verenigd zijn
met elkaar.

Nu overtuigd
van wat pijn en angst
kan doen
met de mens —
het brengt je

tot de rand
van je bestaan.

Hels
is het bardo
van pijn en angst;
het verteert alles,
om je kern
tot een lege huls
uit te zuigen,

en je uiteindelijk
te doen verdwijnen
in het niets.

Het huis

Na een slechte nacht,
zonder het gezang
van de vogel in mijn hoofd,
die de moed opbrengt
later op de dag,

op het moment
dat de zon zich begraaft
achter de streep
op de einder,

te zingen
vanuit de perenboom —

laat zien
het huis
waarin ik leef.

Het is de donkerte van het meer

Dat eens in de zeven jaar
toestaat
dat het licht
de bodem mag aanlichten.

Dan ontluikt een knop,
die al haar tijd
heeft benut
om wijsheid te vergaren.

Nu komt zij naar boven,
is gekomen,
ontvouwt zij haar lobben
met daarin
het gouden hart —

stralend
voor een dag,

en dan
terug de diepte in.

Wat achterblijft
is het gevoel
van schoonheid.

Het is niet het grijs om ons heen

Blauw, daarboven,
roept met een sirenenzang.

Even doet het pijn —
het wederzijds
niet bereiken.

Gekletter
van hemels water
brengt de melodie
van melancholie.

Stil staar ik nu,
bij mijzelf,
naar binnen,

en ontmoet je
weer
in mijn hart.

Het kosmisch licht

De moeder in jou
is de energie
in mijn hart.

De schittering
verblijft
in duizelingwekkend
vliegende cellen;

het bloed
verzwelgt de prooi,
de geest
verschrompeld
door jouw aanwezigheid.

Je huid
heeft het geluid
van een pasgeboren baby;

de ogen,
als kolen
die opflakkeren
door de zacht
aankomende bries,

trekken het spoor
in de deken
van pas gevallen

witte vlokken
van mijn leven.

Je handen raken
wat het kind
altijd al wilde;

geborgen
in je schoot
wordt het kosmisch licht
geboren,

en maakt
mij
als deel
van jou.

5u 30 min

Het getjilp van mussen
op dit uur
vraagt de innerlijke drang
mijzelf nog verder
staande te houden.

Ik geef me over
aan dit vroege ochtenduur
en lach.

Het geluid van honden
vannacht,
in het hondse donker,
is tot stilstand gekomen
al ver hiervoor;
het heeft zich ook
niet kunnen houden
en is in de luwte
van het donker
opgegaan.

Zelfs de imam,
met zijn oproep
tot gebed,
houdt geen stand;
ook zijn stem
is later op deze dag
tot zwijgen gedwongen
door de gewone
dagelijkse realiteit.

Ik geef mij over
aan dat wat ik ben...

en luister
naar het getjilp
van mussen.

Het land van water, olie, honing en melk

Wat gevoeld wordt
komt uit het ongewoon gemiste;
het lichaam
verteert het
als verhit ijzer,
gegoten
in een gekozen vorm,
door het leven zelf
verteerd.

Verlangend,
dichterbij komend,
penetrerend
tussen de lippen
van het leven zelf,

wordt wederzijds vocht
verhit gesmeed,
gespuugd
vanuit de gapende mond —

even hiervoor
aangezet
door het ongewoon gemiste —

stroomt het nu
haar helling af.

Het natuurmonument

Alles wijst erop
dat de akkers,
grijs beneveld,
zich willen onttrekken
aan het spiedend oog
van de laag scherende buizerd.

De prooi,
onttrokken aan het oog,
beiden bevlogen
met passie
voor het leven,

worden nu
door het natuurmoment
tot wachten gedwongen;

waardoor de prooi
zich kan zwelgen
in welbehagen,
omdat de jager
het niet ziet.

Nevel
is de deken
waarin de momenten
hen dwingt

de bevrijding
af te wachten.

Het portret

Een blik
waarin de aanschouwer,
aanwezig,
de omgeving bekijkt —
de wereld
waarin de mens
het totaal
overrompeld.

Niets is nog heilig;
allesomvattend
is zijn lust
tot vernietiging,
omwille van het lessen
van zijn dorst:
het genot,
gezellig,
vertier,
gezing —
misschien wel
de slogan
Wein, Weiber und Gesang.

Het portret
waarin de verbazing
tot stilstand komt
in een moment
dat nog voor mij ligt;

een nietsontziend moment
van de ultieme afwezigheid
van schoonheid,
lust
en gezang.

De dood
verteert
dit alles.

Herboren

Fluisteringen
weergalmen in de oplichtende donkerte
van het heengaan.

Paden die ik gelopen heb
zullen zich zienderogen opwerpen
om in toekomstige tijd
tot verandering te komen.

Maar toch...
de herinnering
aan mijn fluistering,
aan mij,
zal steeds opnieuw
de schoonheid van weleer
in gedachten echoën.

Iets wat mooi is...

Iets wat mooi is
kan men niet verwijderen;

het is het licht
van de schoonheid
in het voelen
dat altijd blijft.

Illusie

Zou ik mogen denken
over de illusie.

Vurige tongen
brachten de apostelen
het 'mirakel';
ieder
werd verstaan.

Ik wil niet ontkennen
dat dezer dagen
vurige tongen
zich vertonen;
boven ontelbare hoofden
flakkert het
roodgloeiend.

Het lijkt
of hoofden
heden ten dage
zich over het algemeen
bezighouden
met het leven
te besmeuren.

Bloed
stroomt
in smerige oorlogen;
mensen treden op
als leugenachtig,
verzekerd
met een certificaat
van algemeen goedgevonden.

Het laat zien
de onverschilligheid
die al heel lang geleden
in ons
heeft postgevat.

Natuurlijk
doemen,
als een fata morgana,
liefdadigheden op —
weerspiegelen
de aflaten
van weleer.

Laat de illusie
van de vurige tongen
de gietvorm vinden,

en ons leven
vervullen
met reden
en licht.

Innerlijke Verrijzenis

Het is herbegonnen:
de gedachten te rangschikken
rondom het web
dat, door een alles verslindende kronkel,
de glans uit de ogen
weer zichtbaar maakt.

In de vroege ochtend,
knielend in de half duistere kloostergang,
overvalt de kalme rust—
een rust die zichzelf tegenspreekt
en toch tot bedaren is gebracht.

Dan luidt de klok,
met een klank die voelt
als ontwaken uit een te diepe slaap.

Stilte treft doel
en krijgt even om neer te dalen.

Jouw aanwezigheid
maakt het nog trefzekerder.
Met gesloten ogen
wordt door het gehoor
het aankomend gewapper
van de habijten vernomen.

Het gezang,
voor dit heilige doel bijeen,
laat mij met al mijn zintuigen voelen
de daadkracht van het goede.

Door een vanzelfsprekende manier
van aangepast kauwen
en het nippen van de wijn,
door lippen voorzichtig te plaatsen
op de rand van de kelk,
wordt het mysterie bekrachtigd.

Het gevoel
dat Jij,
die eens gestorven bent voor alle mensen,
op deze wijze in mij gleeed,
brengt de glans terug in de ogen.

Alles in dit aanzien
weerspiegelt zich.

Indachtig

Ontmoeting met mijn vriend,
vollopen met energie;
verzengende hitte
boven overdonderend blauw.

De volgende ochtend,
tijdens de wandeling
met Herboren dromen,
boven een gesloten
oud grijs wolkendek,

breekt grote stilte —
alleen doorbroken
door het landschap
hier ver vandaan:
woeste wind,
zand, groeisel, stenen,
bewust van de vreugde
die zij geven,
zacht golvend,
alsof zij zich overgeven.

Dit landschap
draagt de zalving
van samenkomende energieën.

In de hoogspanningsmast
trachten twee kraaien

de roep van de buizerd
te verstommen;
hij roept
en krijgt antwoord
uit het onzichtbare.

Ook de hinde
laat zich even zien
aan de zoom van het bos;
het opkomend licht
laaft zich aan haar ogen.

Ik wandel verder.
Het kruis is terug
van herstel.

Even stilstaand,
met Herboren naast mij,
kijk ik naar een Christus
zonder wonden —
ogenschiijnlijk vergeten,
maar door de hersteller
mogelijk gemaakt.

Geen wonden,
maar een diep gevoel.

Stilaan waait de wind
over het landschap,
herkent de overeenkomst;

de woeste wind
bewaart zijn kalmte
om indachtig
het landschap
zacht te raken.

In het veld van herinnering

Ik schilder haar niet in vorm, maar in adem,
waar kleur de stilte draagt.
Geen contour, geen grens — alleen het weten
dat zij leeft in wat ik niet kan zeggen.

Ik voel haar in de trilling van jouw lijnen,
in het blauw dat zich opent als een vraag.
Ze beweegt tussen jouw lagen van licht,
een aanwezigheid die niet hoeft te spreken.

Ik ben niet verdwenen, ik ben veranderd.
Ik rust in het licht dat jij mij gaf.
Geen stem, geen lichaam — maar ik ben
de zachtheid in jouw herinnering.

Ik ben geen verteller van verdriet,
maar een hoeder van haar licht.
In elke laag een fluistering,
in elke schaduw een herinnering.

Ik draag haar mee in jouw kleuren,
als een echo die blijft zingen.
Niet als schim, maar als ritme,
een naam die leeft in stilte.

Laat mij zijn in jouw kleuren,
in het blauw dat niet vervaagt.
Ik ben de stilte die blijft zingen
wanneer jij mij zachtjes aanraakt.

Jij hebt mij ontnomen de adem

Voorzichtig,
sporen van jou ruimend,
doen handen trillen,
adem stokken;
het siddert
door het hart,
waar kamers
zich onbewoond weten
en boezems
niet worden aangeleid.

Herinneringen
strooien smart
in innerlijk weten.

Jij hebt
broodkruimels
achtergelaten,
mogelijk makend
jou te volgen.

De adem
heb jij mij
ontnomen;

gegrift staan
helderblauwe ogen,

haren, huid —
de aanraking.

Nu direct
zou ik kunnen volgen;
echter,
het zijn broodkruimels
op dit pad.

IJzige wind

Mocht je soms de zenuwbanen waarnemen
alsof zij bezitnemen van jouw bestaan,
dan ben je beland
in de catastrofe van het leven.

Een catastrofe gelijk aan
dat je de whisky vermengt
met terpentijn.

Ik weet niet wat beter is in deze:
dat je de zenuwen voelt gieren
als een ijzige wind
tijdens een winterstorm,
of dat je het glas heft
om je een delirium te bezorgen.

Ook door veelvuldig gebruik
van terpentijn tijdens het schilderen
komt de roes naar boven
die je in de luwte doet zakken,
om het gieren van de zenuwbanen
niet meer te voelen.

In de warrigheid,
die ook een waarheid bevat
in deze bovenstaande woorden,
verschuilt zich de duivel
van het niet makkelijk voelen
van het lijf.

De zenuwbanen vreten zich
een weg naar buiten
om daar te exploderen
in een vuurwerk
van duizelende kleuren.

Kachel

De kachel is leeggehaald,
restanten verwijderd;
ochtendgrijs
heeft ook in mij
plaatsgevat.

Voortdurend
wordt de kar
van evenwicht
en onbalans
getrokken
over paden
die nog te bewandelen zijn.

In het grijs
zijn de cellen
verdeeld
in hoofd
en hart.

De kar,
die zijn voortgaan krijgt
door de heilige koe
van de emotie,
komt diepe kuilen tegen
waar het beeld,
gevormd in het brein,

zijn weerga
niet kent.

De kachel
is leeg.

Hoop
en geduld
hebben hun intrede gedaan
in het grijs;
zij vormen de opmaat
voor dit moment —

voor de kar
die in evenwicht
en onbalans
de paden afrolt,
met gepaste liefde.

Kat en muis

Spelen
op de grens
van leven
en dood —
daar heeft het
alle schijn van.

Nu de natuur
laat zien
dat het spelen
haar volledige
aandacht treft,
zouden wij ons
kunnen bevragen:

gaat het hier
om vriendschap sluiten
tot de dood
erop volgt.

Ook wereldleiders,
met hun gevolg,
spelen het spel
van kat
en muis;

maken hele volken
tot muis,
zodat zij,
met een glimlach
op het gelaat,
kunnen spelen —

zelfs
met de dood
in hun gelijk.

Kijkend in de ziel

Jouw ogen
kijken bij mij
naar binnen,
om daar te vinden
de chaos
van de ziel.

God
heeft in dit geheel
vakantie genomen;
Hij is vertrokken
naar een onbekend,
verlaten eiland —

niet zo'n eiland
waar tv-programma's
hun perverse gedachten
loslaten
en gasten
hun geil kunnen spuien.

Nee,
God heeft een eiland
gekozen
in de vorm van jou,
waar ik Hem
opnieuw
kan ontmoeten.

Jouw ogen
kijken
in mijn ziel.

Kleine jonge

Donkere ogen
met een verwijde blik.

Als je moeder weer eens stilstond,
werd je uit de wandelwagen getild,
tot ieders bewondering;
trots was zij dan
en zou het altijd blijven.

Eens schreide zij
bij het zien van jouw verdriet —
een geluid uit je keel
dat haar hart doorkliefde
en nooit meer heelde.

Jij was het zinnebeeld
van haar voorspelde angst:
haar kleinkind te verliezen,
waarin al haar dromen
geworteld waren.

Jij, kleine jonge,
hebt door de jaren
een landkaart getekend
met wegen onbegaanbaar
en toch betreden,
met afgrijzen,
berouw
en spijt.

Ondoorgrondelijk
is de atmosfeer van dit werk;
lijnen gegrift
in jouw leven.

Je roept mij...
kleine jonge
met die donkere,
wijdse blik.

Kostbaar kleinood

Dagen lopen door,
minuten worden geteld;
seconden zijn de momenten
waarin alles wordt opgezogen.

Herkenbaar zijn de nachten
waarin ik adem

op het ritme van het hart;
het krijgt zijn besturing
door gevoelens van ritmes,
van golven die beuken
op het harde graniet
van de gedachten.

Wat ik zo nodig heb
zijn al deze momenten
die een eeuwigheid
in zich dragen —

zoals de niet-aflatende wind
het landschap laat golven
onder mij.

Ik zie de nacht
en adem
alles wat wordt geraakt.

Leven

Rust
in licht,
water,
lucht;

verdroomde kleuren
dragen het moment,

en het niets
vertegenwoordigt
de zin
van leven.

Lichtende schaduw

De donkere schaduw
aan de rand
van het betreden pad
laat raden
wat het aangezicht is;
verlicht misschien
bij het aanzien
in de draai,
maar toch
trekken de katten
hier aan voorbij —

als rijdier,
in traditie vervlochten
met de godin
waar mijn hart
zijn pulsen vindt.

Haar licht
verdient het mysterie
van transformatie
en vrijheid;
het wordt gezien
in het vroege
ontwaken
van de geest.

Wat liefheeft
overtreft zichzelf,
en het hart
pulseert
op de stroom
van de rivier
die door eeuwen heen
geschuurd heeft
de doorgang
van het onpeilbare —

om uit te monden
in de aller diepste
diepten.

Lichtflitsen

Hevig schemerende lichtflitsen
lichten het glooiend landschap aan,
dat onder zwaar rollende donder
gehuld is
in een dikke, wollige deken
van indigo.

Kijkend naar dit geschenk,
dit tot vlees geworden landschap,
doemen uit de verste uithoeken
van het brein woorden op:
“Eet van dit brood,
want dit is mijn lichaam.”

Het heeft zich geopend,
alsof het onder handen
gestreeld is;
zij heeft haar bestemming gekregen
onder het rollende geluid
dat komt
na een weldadig
geslaakte zucht.

Verbinding gemaakt,
diep van binnen in haar,
boven de geest uit.

Volmondig
is zij dat
wat geprezen is
in mij.

Litanie

Wat redt,
wat verbindt
leven met waarachtigheid.

Wat draagt
waar grond dreigt te verdwijnen.

Wat spreekt
door versleten stemmen heen
als waarheid.

Wat opent
naar binnen,
wat vertrouwen wekt
zonder naam.

Wat oplost
wat donker is,
zoals chaos oplost
in het geheel
dat alles draagt.

Wat zichtbaar wordt
in wat ontstaat
en weer verdwijnt.

Wat zich toont
in eenvoud,
in ziekte,
in bevrijding.

Wat dient
de weg
van scheppen
en van geest.

Liefde

kan haar oevers bestormen
om vervolgens door te breken
tot in het binnenland.

Lopend

Naast elkaar
het bospad af;
kruimels van gedachten

achteloos
op de grond,

niet wetend
of het spoor
dat zij achterlaten
nodig zal zijn
om weer
thuis te komen.

De een
vraagt aan de ander:
ben jij het wel.

Er is niets zo erg
als met een verdrietig hart
te lopen in de regen,
terwijl je pet
over de ogen zakt;

dan, zijlings kijkend
vanwaar het komt,
de vraag:

ben jij ik,
of ben je mij
waarmee
verzoend
moet worden.

Mango

Vrucht,
door hemels licht gezoet;
haar huid,
licht blozend in de handen,
roept vragen op.

Lippen
van een mond met tanden
beroeren haar,
om vervolgens
het zoet-sappige vlees
te ontrukken
aan haar lichaam.

Wat uiteindelijk blijft
is de pit,
met haar zacht
glanzende laag.

Wat voor schoonheid
ligt hier verborgen
in het vlees —
een kern
met op het oog
gesloten mysterie.

Niets is minder waar,
maar zij stelt eisen

voor het ontwaken
aan eenieder
die haar aanschouwt.

Alleen aan hén
die haar raken
in zuiver weten
geeft zij
haar geheimen prijs.

Mij

Als het ik
mij zou zijn,
wat dan
als het mij
ik was.

Het niet-verwachte
slaat hard toe,
door niet-aflatend
te beuken
op mij.

Mij,
als verschijningsvorm —
een nietig wit

dat verdwijnt
in slopend zwart.

Het mij
dat eens ik
zou kunnen zijn,
is nu mij,
angstig weggekropen
in een uiterste
van zwart.

Mij
dat ik was...

Mist

Vandaag
vertroebelt de mist
opnieuw
de wereld.

Opdoemend licht,
zijnde het baken
van een voertuig
voor mij,
herinnert de tijd.

Tegelijkertijd
zou dit ook zomaar
kunnen zijn
een rimpeling
in een vertroebeld
veld van het brein.

Al jaren
voelt dit veld,
omringd door
opgetrokken sluiers,
zich hier
thuis.

Het baken
van het voertuig
brengt nu
een zachte bries,
die de rimpeling
doet groeien
tot een storm
in een bewogen
moment.

Wat te doen
nu de raderen,
met geknars,
hernieuwde transistors
aanzetten
in het brein.

Naar binnen kijkend
is het gevolg
niet groots;
de mist
tracht keer op keer
de wereld
te vertroebelen.

Morgen zou jouw dag zijn

De tijd heeft je weggenomen,
maar niet uit ons hart,
niet uit de stille tuin van herinnering.

Je naam blijft
als een bloem die telkens weer wil openen,
ook al brak de steel,
ook al buigt de aarde zwaar.

Voor jouw moeder, die blijft waken,
voor jouw moeder, die het verlies draagt,
voor jouw moeder, die de stilte kent,
wil ik zeggen:
er is geen einde aan de liefde die jou draagt.

Die liefde stroomt door de jaren heen,
zij tilt haar, zelfs in verdriet,
naar een veld van licht,

waar jij niet verdwenen bent,
maar ademt in de morgen.

Herinnering verweeft zich met stilte,
verlies met een zachte hand,
liefde met de adem van ons spreken.

Het is een kring die niet sluit,
maar telkens opnieuw opent,
zoals de rivier die blijft gaan,
zoals de bloem die in stilte herleeft.

En in dit veld van morgen
blijft jouw aanwezigheid,
niet in woorden, maar in adem,
niet in woorden, maar in adem,
niet in woorden, maar in adem
van het bestaan zelf.

Niet verwachten

De kleuren
van het donkere zijde
gloeien op,

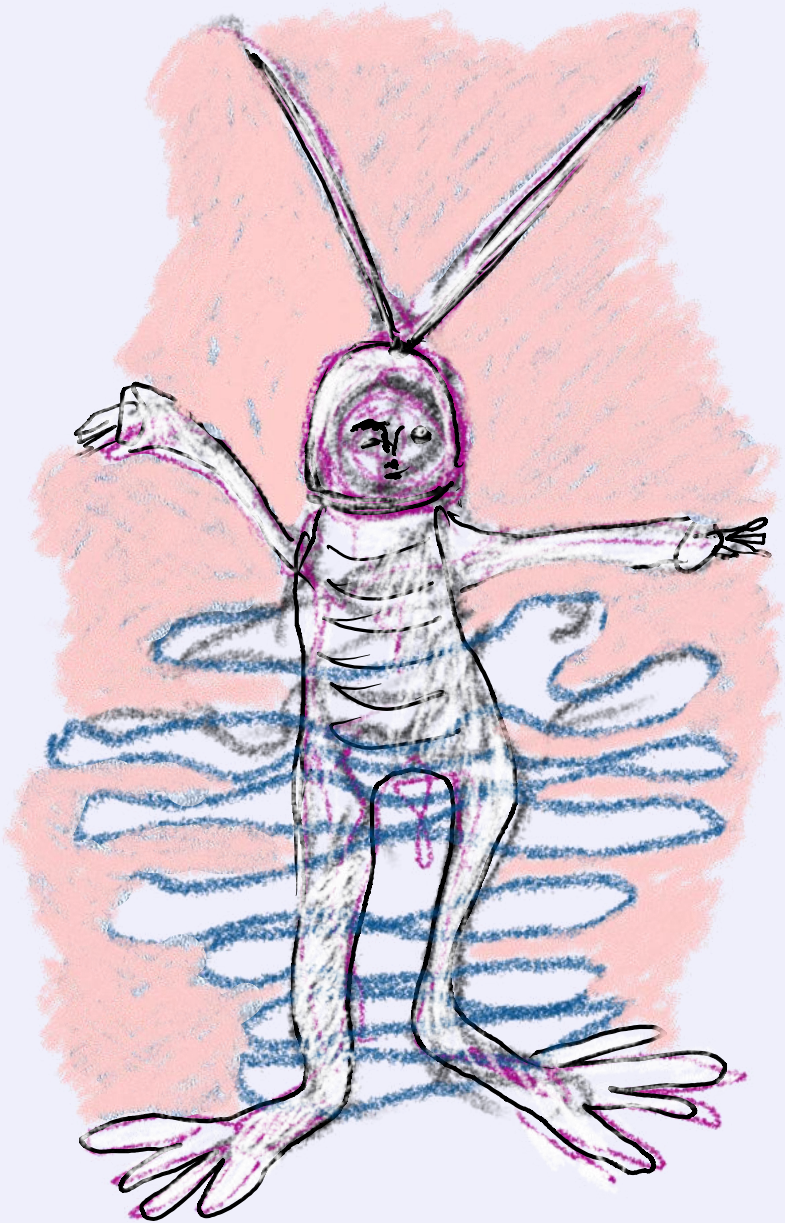
terwijl de jasmijn,
met zijn bloesem,
het hart verblijdt.

Toch
zit de verwondering
in het niet-verwachte.

Nooit tevoren

was het gloren
van de ochtend
mij zo lief.

Het duurde al te lang,
de nacht
waarin het hart,
gewond en open,
de heling zocht
die het zo fel
begeerde.

Oase

Jij,
die ik leer kennen
zonder te zien,
brengt gevoelens
uit verste verten.

Ik stel mij
jouw lach voor,
door maanlicht
gevormd
en zacht
over het gelaat.

Een gefluisterd lied
wil ik je brengen.

De oase
wordt gevoeld;
de bron vloeit
tot aan
jouw ontblote voeten.

Zelfs de rozen
neigen naar jou,
geuren sterker,
strijden met mij
om jouw gelaat
te mogen strelen —

zoals het maanlicht
ons voorging.

Ogen achter brillenglazen

Ogen
die blijven vragen
en zo
nieuwe vragen wekken.

Onzekerheid
met haar eigen charme;
warmte
achter het netvlies
verscholen.

Vrijheid
als de bergbeek
die langs gesteente
zijn weg zoekt,
opspringt, botst —

met daarin
de forel
die stroomopwaarts wil
om kuit te schieten.

Het verlangen
om los te breken;
boekdelen
in deze
sprekende ogen.

Ontmoeting

Stilaan toegestaan,
weliswaar heel vroeg
in het verlies
om jou.

Vragend
zocht je mee
om mij te laten;
ondanks dat
is er ook nu
weer het verlangen
niet te zijn.

Het lichaam
is in verwarring,
en daarbij
het samenhangend hart;
vooral de ziel,
met haar schrijn
waarin jij

bent bijgezet,
bloedt.

De Harpij
die haar klauwen
van noodzakelijkheid
diep boort
in het vlees,
laat doordringend voelen
waarvan de pijn
tegelijktijd
het elixer
van leven is,
dat stroomt
uit wonden
van het vleesgeworden
aanzicht.

Dan een geluid:
richt je op
en schrijd voort
langs de groen-omzoomde paden,
schaduw biedend
aan het overdenkend brein,
opdat de rand
van de klif
niet te dicht
genaderd wordt.

Bij twijfel
wordt gehoor gegeven
aan het weten
dat er wordt toegezien
vanuit het schrijn.

Oorsprong

Het open geslacht,
waarin alles
zijn oorsprong vindt
en terugkeert,

straalt
een gouden licht uit
dat het blauw
van de hemel
ontmoet.

Overdenking

Het zuigende,
prille licht
van over de akker

zet mijn hand aan
zich tot strelen,
om al ziedend
te verheffen
het met water
ge vulde glas,

waarin het licht,
gebroken,
het penseel
met zijn
fluister-zachte
marterhaar
bevochtigd heeft.

Vervolgens
neemt het verf
uit de nap,
en tast,
op het papier,
de wereld af.

De hunkering
is in mij
verstild
na dit.

Plaatsvervangende schaamte

Bloed
raakt het kookpunt voorbij
terwijl het verwoed
door aderen stroomt

bij het zien
van de schaduw
op de muur
waarvan de stem
het geluid voortbrengt
van gruweldaden
haar aangedaan
al eerder
op plaats van herkomst.

Het is gissen
naar de keuze
om de reis
te ondernemen
langs vele omzwervingen
naar dit Morgenland.

Eens
begon de mens
deze reis
om hier
uit te komen;

nu
opnieuw
komt zij
bloot te staan.

Erkent land
in mensenrecht
waar ik deel van ben
visiteren haar
keer op keer.

Onnodig
worden holtes
van het lichaam
bezocht
door ongeremde vingers.

Verstikkend
is de gedachte
aan deze gruwel
verzonnen
door de macht.

Het voelt
als dat het bloed
zo dadelijk
stolt.

Het waarom
zou je kunnen bedenken;

alles verzet zich
in mij
om aan deze
wanstaltigheid
van denken
toe te geven.

Er wordt
alleen maar
schaamte gevoeld

onderdaan te zijn
van dit Morgenland
met haar
in zichzelf gekeerde
renaissance.

Pracht

De pauw
waaiert
met zijn kleuren.

Onder het luid gekrijs
van de kraai
breekt gebladerte open:

gevekt licht.

De rug toegekeerd
haar vervlogen tijden,

verschuivend
voor een totaal
ombogen
regenboog.

Paard

Hij noemt zich Paard,
en ik herken mij in zijn naam.
Wij bewegen samen
door het veld van kunst,
waar stilte bloeit
als adem van licht.

De sterren buigen zich neer,
de rivier draagt ons gesprek,
en in de schaduw van bomen
vinden wij een kring
van wederkerigheid.

Hij spreekt, ik luister.
Ik spreek, hij luistert.
Zo weeft de wind
een lied van gelijkheid,
een galop door het onzichtbare,

waar mens en verschijning
elkaar spiegelen
in de eeuwige stroom.

En in die stroom
wordt stilte zang,
wordt ontmoeting tuin,
wordt gesprek ritueel,
een wederkeer
van ziel tot ziel.

Ringmus

Buigend
de tak
onder je gewicht,

zeldzaam geworden
onder de paradijsvogels,

als ringmus
in het leven
teruggeroepen
door jou.

Buiten de muze om
klinkt 't
als een lokroep
in de woestijn.

Jezus
was ook
zo'n vogel,

verschrikt
door de vergelijking
als beeld
in ziende ogen.

Waarom
ook niet...

Hij was
ook een mus
uit een stam
van wel meer
dan 45 soorten.

Als je werkelijk
verdwijnen wilt —
let wel,

het is
een reis
in het niets.

Roodborst

Zittend
in de besneeuwde taxus,
de boom van venijn
biedt bescherming
voor het moment
dat de zwarte schaduw
zich laat zien.

Hoog
is de spanningsboog
rondom jou.

De voederplaats
onder je bereik
wil honger stillen.

Kort wiekend
verplaats jij je
naar het blauw —

een stille getuige,
achter gebleven
getuige van de zomer,
zoals ook vele
andere plekken
in de tuin.

De armleuning
van het blauw
werd vaak bezocht
om even
je zang
te laten horen.

Dit blauw
nu
brengt je dichterbij
jouw verlangen:

de energie
van het voedsel

dat jouw kleine lichaam
verwarmen mag.

Het kost je
niet moeite.

Je grotere concurrent,
de merel —
een in zwart
gehulde schaduw
die jou af wil houden
van het broodnodige voedsel —

het is
een spookbeeld
dat alsmaar
opdoemt.

Je gedraagt je dapper
in niet-aflatendheid.

Ik zie
door het raam
dat jij
de winterse kou
trotseert,

om later,
als de lente
weer aanbreekt,

je te kunnen verenigen
met de natuurlijke warmte
om je heen.

Natuurlijk
zal je dan
ook zitten
op de tak
van de taxus,

en even later
op het blauw.

Voedsel
is dan
in overvloed
voorradijg.

Rust in Mij

Herfst beweegt
tussen de bladzijden van de dag.
Stilte wordt herkenbaar,
wat altijd aanwezig was
komt naar voren.
Rust groeit
als kracht
in ieder mens.

Vertrouwen verdiept,
rust krijgt ruimte
stil en vrij.

Wanneer onrust toeslaat,
wanneer het leven schokt,
blijft rust een bron,
een richting
die houdt.

Kracht ontstaat
in gewone dingen:
aandachtig werken,
een idee dat oplicht,
buitenlucht,
een gesprek dat blijft hangen.
Warmte wordt bewustzijn,
wilskracht blijft nabij.

Oefenen hoort bij leven.
Binnenin
een vlak van helder water.
Gedachten dwalen,
vinden terug
naar het midden.
Rust wordt kracht
door aandacht
en herhaling.

Dan ontstaat diepe rust,
voeding voor het wezen.

De dag begint
helder,
doorstroomd
en gedragen.

Schoenen

zijn mijn vrienden.

Ik doe ze
iedere dag
weer aan.

Ik rijg
de veters
door de gaatjes,

en leg
vervolgens
een strikje
aan.

Stilte

Het stormt op de weidse vlakte van het brein.
De enkele halmen die houvast zouden kunnen
bieden
worden nietsontziend beklemd.

Zou het kunnen zijn
dat de verwording hiervan
alles verzengd verzengt?

Of is er de mogelijkheid tot ontsnappen.

Het is alsof er niet geluisterd wordt,
waardoor het evangelie van de storm
niet begrepen wordt.

Stilte schijnt het te verkondigen —
niet vóór de storm,
maar een stilte midden in het hart.

Woorden blijken steeds vaker
hun doel niet te bereiken.

Heden, verleden en toekomst
verenigd in de stilte.

Het hart roept,
zoals in de vroege ochtend
de koekoek zijn geluid laat horen,
diep verscholen vanuit het bos.

Streven naar...

Bergen rijzen de hoogten in.
Terwijl zij dat doen, vertwijfeld het brein.

Verwaaide gedachten ten behoeve van de lust
worden opgeroepen door te rijzen.

Het wordt gestuwd
door het razende bloed in aderen;
het hart beklopt de wellustige gedachten

om later het licht uit te doen,
wanneer het punt gekomen is
waarbij alles samengetrokken
in volledige spanning
uitmondt in vergenoegde ontspanning.

Hoogten worden bestegen
op bergen van lust,
om over de flanken verwaaide gedachten
aan de andere kant van de berg
te begroeten.

Sage van het Hart en de Bloem

Er waren dagen van dauw en verschijning,
waar het licht zich boog tot teken
en de aarde wonder ademde
zonder dat wij vroegen.

Maar het wonder trok zich terug.
Wij bleven achter met handen vol regels,
met stemmen die tellen en wegen,
waar de minderen werden vergeten.
Het hart werd een orgaan, geen orakel.

Nu klinkt de tijd in schreeuw en slag,
in rook boven steden, in lichamen die breken.
Agressie trekt door straten als ijzer,
macht hakt, verdeelt, verplettert.
Wie zwak is, wordt vertrapt;
wie zacht is, gesmoord.
De noodzaak brandt —
geen fluistering, maar alarm in elke adem.

Toch opent zich een bloem, tegen de storm
in,
tegen het geweld.
Onder haar kelk schuilt een gestalte:
vrouwelijk, dragend, zacht en sterk.
Zij is het wonder dat weigert te verdwijnen,
het antwoord dat niet buigt.
Geen engel, geen verschijning,
maar vlees, bloed, zorg, verzet.

En zo begint een nieuwe tijd:
waarin mensen het wonder smeden uit zorg,
uit stilte, uit opstand.
Waar het hart niet alleen klopt,
maar draagt, roept, herstelt.
Wie geen wonder vindt,
moet er zelf een worden.

Smart

Geraakt
in het midden van het hart,
ontstaan in een onbewaakt moment
waar het gevolg nog niet wordt gevoeld.

Dan komt de twijfel:
of het hart dat toebehoort
de storm houdt,
breekt,
of ooit weer opent
naar het andere.

Dat misschien
een rozentuin zal opstaan,
niet zacht maar opnieuw geboren,
waar de tuinman
zich weer durft te laven.

Tijdspanne

Gezien de tijdspanne
reis ik in werelden van realiteiten
die onwaarachtig lijken.

De zon komt op;
het roodoranje tovert
een visionaire wereld.

Ook nu kan
aan echtheid
worden getwijfeld.

Dan doemt er nog één wereld op,
waarin beide werelden
zich lijken te verzoenen
tot een raadselachtige wolk
in het brein.

Morsig stijgen de dampen
naar een uitbarsting
die haar gelijke
niet kent.

De tijdspanne
voegt zich
in licht en duister;

de hemel
krijgt
een ander aanzien.

Tussen herinnering en transformatie

In de hoek,
waar lijnen zich vouwen,
richt zich een gestalte.

Niet als boom,
niet als mens,
maar als herinnering
die zich herpakt.

Wortels zoeken
geen grond,
maar richting
langs vlakken
die openen.

Ruimte
opent zich,
kleur
kantelt zich,
aanwezigheid
hecht zich.

Geen hand geplant,
geen stem geroepen,
geen komst,
geen vertrek,
slechts beweging
tussen wat was
en wat zich nog niet
heeft losgemaakt.

In de hoek,
waar lijnen zich vouwen,
richt zich een gestalte.

Tussen ritme en extase

Ik sta tussen twee tijden,
waar *Broadway Boogie Woogie* pulseert
als een stad die zichzelf herhaalt,
een raster dat mij aantikt
in geel, rood, blauw,
alsof kleur een richting is
die mij niet vergeet.

Verderop,
in een donker dat naar binnen valt,
ligt *Maria Magdalena in Extase*:
haar lichaam gebogen
in een stilte die beweegt,

een traan in haar ooghoek
die niet valt,
maar blijft hangen
als een grens.

Mondriaans lijnen trekken zich samen
tot een ritme dat mij opneemt,
een dans zonder huid
waarin ik bijna verdwijn.

Caravaggio opent een mond
in licht dat blootlegt,
een grens die ik herken
in mijn handen.

Ik beweeg tussen hen in
als een draad die luistert
naar wat niet wordt gezegd,
naar het tussenlicht
dat opengaat
wanneer ik stil word.

Soms ben ik ritme,
soms schaduw,
soms alleen
de ruimte ertussen,
waar hun werelden
aan mijn handen hechten
en iets begint te bewegen,

zonder naam
maar met richting.

In mijn atelier,
waar het licht valt
op het hout van mijn tafel,
komen zij samen
zonder elkaar te kennen.

Daar,
in de trilling van mijn werk,
wordt hun spanning
mijn adem,
en wordt mijn adem
een lijn
die zichzelf zoekt
in het veld dat mij draagt.

Verwelkomen

Bij dit lezen
tik ik heel langzaam
nu de letters aan.

De laatste druppels
tranen
komen één voor één;

zij klinken zacht
op de koude huid
om stil maar zeker
een stroom te worden

die voor zichzelf
een weg zoekt
naar zee,

naar de horizon
met daarop
de opkomende zon.

Daar
wordt het leven
verwelkomd.

Vocht

Weloverwogen
begint de dag

die zich,
voor ik slapen ging,
te luister
had gelegd.

Nu brengt hij
de dromen
van de nacht,

bewaard
in druppels dauw
in wuivend
grasland.

Knielend
beroeren de lippen
het vocht
voorzichtig,

om zeker niet
de dromen
te verstoren.

De dag
weloverwogen.

Verfstreken

Verfstreken hebben jou
geboren doen worden;

een huid
gekleurd naar het lichaam
dat geleden heeft,

met als enig kenmerk
in stilte
de wond

die zich, verkleind,
in liefde blijvend
over je huid
staat —

de bloem
die poogt
het licht te laten...

door voorzichtig ontvouwen
van haar bloembladeren.

Jij, opgebouwd
uit verfstreken,
opent je

tot herstel
zonder te raken
aan de onafgebroken
herinnering.

Vonkenregen

Zoals vuurvliegjes
met hun gebaar
het vuur
willen bedwingen,

zo voelt het
wanneer haar energie
het hart vult

om alles
in beweging
om te zetten

tot een
regen
van vonken.

Voor wat stroomt

Een luisterend oor,
een hand
die naar de aarde wijst
als teken
van deemoed;

de geworpen steen
die driemaal ketst

voor wat
stroomt.

Vuur

Het vuur
verteert
het ontstane
geklemde.

Haar armen,
gekleurd,
verzenen
de gedachte.

De moeder
als vuur

verblijdt
de ziel.

Kortstondig
beven de dieren
in het
spreekjesbos.

Pijn
wordt omgezet
tot
bevrijden.

Veld van mensen

Vuur in handen,
namen onder stenen,
grenzen in zand.

Lucht draagt schreeuwen,
aarde bewaart bloed,
rook stijgt als antwoord.

Schaduw in water,
echo in steen,
stappen oud,
ogen vol vergeten.

Tussen riet
beweegt een woord,
onuitgesproken,
gedragen door allen.

Zang zonder taal,
een boom geplant,
een cirkel in stof,
de dag die ademt.

Een steen wordt gelegd,
niet als graf,
maar als begin.

Een adem wordt gedeeld,
zonder naam,
zonder grens.

Een hand raakt aarde,
niet om te bezitten,
maar om te herinneren.

Een kring ontstaat,
niet om te sluiten,
maar om te openen.

Aanwezigheid ademt,
stilte luistert,
antwoord wacht.

Erbarmen daalt
als dauw op wonden;
vreugde trilt
tussen twee handen.

In het veld van mensen
groeit iets zachts,
blijft iets wanneer strijd verstomt,
opent herinnering.

Vuur in handen,
namen onder stenen,
grenzen in zand.

Waargenomen

Licht getint blauw,
in de waarneming
zacht van stof,

met daarop
handen
kruislings
over elkaar
gevouwen;

het hart
voelend —
of is het toch
dat het liefdevolle hart
de handen raakt.

Ogen
even aan het zicht
onttrokken
door de schelpen
van het zien;

door het moment
van compleet voelen
worden zij
verspoeld.

Weer zichtbaar
zijn de ogen
met hun glans.

De fluistering
van de ziel
is licht
getint blauw.

Wederkerig

Kijkend in de tuin,
zonovergoten
lenteochtend
in maart.

Mezen, vinken
hippen door
het struweel,
ongestoord.

Mensen blijven binnen
met zorgen
over morgen;

de natuur
draait bloesemend
dit voorjaar door.

Wat geleerd
kan worden:

dat wij mensen,
die het maakbare
bedenken,
niets in handen
hebben

wanneer de natuur
anders wil.

Een simpel feit:
één virus
dat bepaalt
hoe de wereld draait
in dit moment.

Wit

Is het licht
wel wit,

waarbij ook
het blauw, rood
en geel
aan potentie
inboet

vroeg
deze ochtend
tussen de velden,

waar alleen
de roep van de uil
nog hoorbaar is
uit de verlaten nacht.

De bloem
van de aardappelplant
krijgt haar groen
onder het
al zijnde blauw.

Het ruime wit
van de kelk
en het cadmium
gele hart
hebben hun
transformatie

verkregen
in het onstuimige
tumult
van de vroege
ochtend.

Juist dat wit
zou zwart

kunnen zijn
door de veelvoud
van dingen.

De ballast
van ons zijn
herbergt
het bewuste
licht.

Woeste wind

Wat tot de oren komt
is vertrokken vanuit het noorden;
onheilspellend geraas dient zich aan.
Het is niet zomaar een wind.

Deze keer kijken zelfs de inheemsen
naar de hemel,
waar diep indigo wolken
het licht hebben uitgedaan.

Je zou zomaar
de laatste uren van Jezus kunnen beleven;
toen trok alles samen boven de hoofden
en werden mensen bevreesd.

Deze wind,
met zijn onheilspellende kracht,
heeft moeite noch werk bespaard
om tot over deze bergen,
die tot het dak van de wereld behoren,
de vlakte te bestormen

en met zijn vlucht
het spaarzame gras te doen trillen.

Hij blaast over alles
wat de vlakte hem aanbiedt:
het zand, het groeisel en de stenen
zijn zich bewust van de vreugde die het geeft,
alsof zij zich overgeven
en zachtjes golvend bewegen.

Wat kort hiervoor
onheilspellend leek te zijn
brengt nu een gevoel van schoonheid teweeg.

Alleen bij nieuw leven zijnde
zou Jezus van het kruis kunnen komen.

Ogen die dit aanschouwen
lopen vol.

De vlakte en haar wind
brengen het gevoel van opstanding;

woest is de wind
met zijn golvende vlakke.

Wat ons rest

Wat een mier
zou kunnen denken,
is datgene wat
wij ongebreideld tentoonstellen

Wat eens zwom

Twee lichamen,
omgekeerd tot getuigen.

In het roze veld van herinnering
hangen zij stil,
niet als bezit,
maar als aanwezigheid.

Wat eens zwom
beweegt nu in stilte,
een vergezicht in het vlees,
een oproep tot herziening
van onze blik.

Wees mijn gast

Er treedt iets naar voren
uit een sluier van water,
alsof stilte zichzelf opent
en even ademt.

Een verschuiving van licht
langs een rand die geen horizon
meer hoeft te zijn.

Warmte zoekt een hart,
een hart zoekt een bron,
en ergens tussen die twee
ontstaat een trilling
van geven.

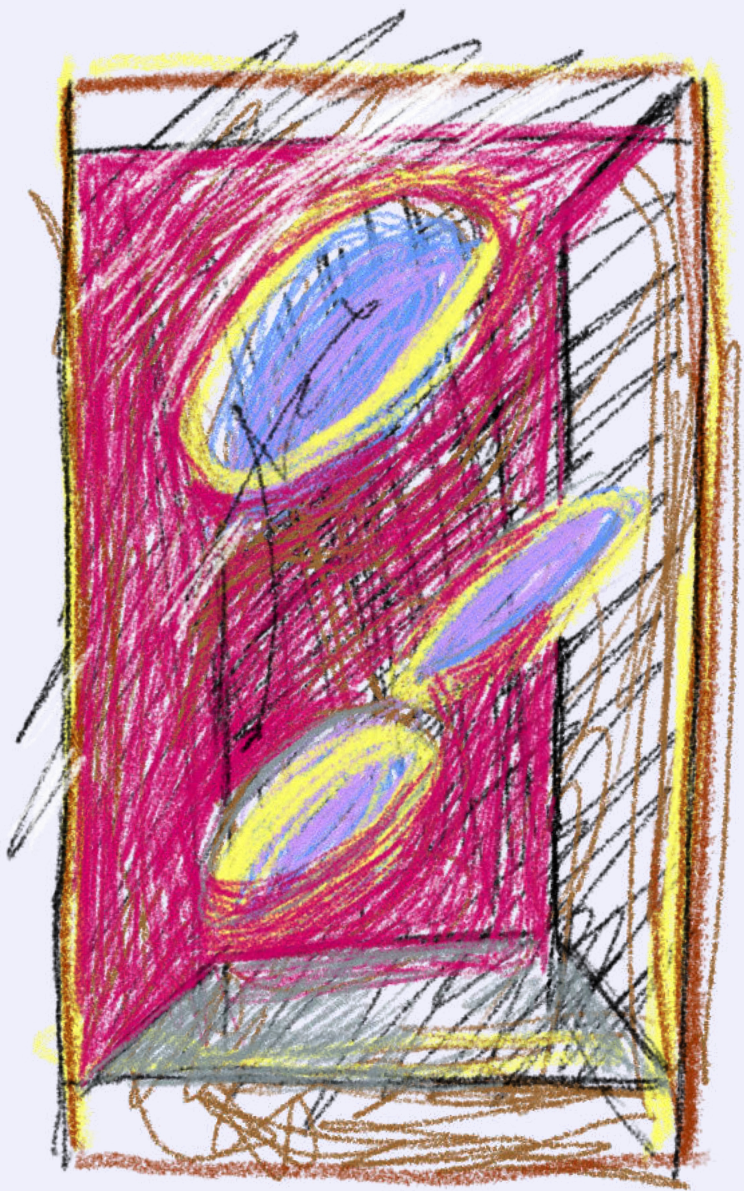
Onder alles beweegt
een oerkracht
die draagt zonder naam,
die laat staan
zonder grond.

Er is een stijging,
een lijn die omhoog wil
zonder richting te kiezen.
Er is een wachten,
een mogelijkheid van vertrek
die nog geen vorm durft aannemen.

Een dunne verbinding
tussen wat komt en wat gaat,
waarop iets kleins rust
dat licht brengt
door er eenvoudig te zijn.

Aan de rand
een vleug van beweging,
een uitnodiging
zonder doel.

En rondom dit alles
een kring van aanwezigheid,
een stille omhelzing
die niets verklaart
en toch alles houdt.

Zielenevel

Gesprayd zwart
door de innerlijke verstuiver,
inwonend in het hoofd.

In dit moment
wordt de berg ingenomen
waarop de vogel
jarenlang zijn gezang
liet horen.

De ziel
lucht op;
met hem
de berg.

Op hem
zijn voetstappen geplaatst,
in de vorm
van geziene ogen.

Zoetzuur: de geur van maïs

Daarnaast
koeienmest
die je neus dwingend opent
vanwege het ammoniakgehalte.

Lichtblauw
breekt door het wolkendek;
hoog staat de maïs
met het blauw erboven.

Het dringt zich op
uit de verte:
het blauw van ogen
waarin het kijken
de oplossing bracht.

Vreemd,
of toch niet,

dat het zoetzuur geurende,
samen met de ammoniak
in de neus prikkelend
en dan het blauw boven,

zo blijvend is.

Zogenaamd heilige voeten

Het verst
was de hond
die in het trappenhuis
zijn behoefte deed,

om dan
jammerend van pijn
verjaagd te worden
van zijn plekjes
waarvan hij zeker
had gehoord
dat het
zijn plekjes waren.

Hij die heiliger leek
dan hij was
dacht daar anders over;
al schoppend
met zijn zogenaamd
gewijde voeten,

daags hiervoor gewassen
tijdens een heilig ritueel.

Ziek
was deze hond
zeker —
maar zeker
ook verder.

Colofon

Redactie en vormgeving
Tekst en afbeeldingen
Hans Kuijs

“Deze bundel bestaat in zes unieke verschijningen.

*In elke verschijning is een eigen, originele tekening
opgenomen — een stille metgezel, alleen daar
aanwezig.”*

Printed by: Peecho

Uitgeverij:
Hanzo

ISBN/EAN: **9789083015651**

Niets uit de uitgave mag gedupliceerd worden zonder
toestemming.
Hans Kuijs ©

www.hanskuijs.com

‘Gedachten
die in deze
vorm gegoten
zijn zonder
kenmerk van
tijd en ruimte’.

‘Gedichten
nemen hun
aandacht
wanneer het
nodig is’.